

בענין שבין

ע"י ב"כ עו"ד אריאל עטרי
מרחי' בן יהודה 42, ירושלים
טל. 02-6231841, 050-8323323
פקס. 02-6231851

המערער

- נ ג ד -

ועדת האתיקה המחוזית של לשכת
עורכי הדין
ועד מחוז ירושלים
טל' 02-5416300 פקס 02-5610062

המשיבה

הודעת ערעור

מוגשת בזאת הודעת ערעור על פסק דינו של בית הדין הארצי של לשכת עורכי הדין בבד"א 75/16 מיום 6.12.16 בו דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית הדין המחוזי של לשכת עורכי הדין בירושלים בבד"מ [REDACTED], בו הורשע המערער בעבירות של התנהגות שאינה הולמת עורך-דין, אי ייצוג לקוחות בנאמנות ומסירות ואי מתן דין וחשבון כספי והטיל עליו עונש השעיה לצמיתות. הערעור מוגש על ההרשעה ועל העונש.

ואלה טעמי הערעור

השתלשלות הדיונים

- ביום 21.8.11 הגישה המשיבה כתב קובלנה בתיק בד"מ [REDACTED] בבית הדין המחוזי של לשכת עורכי הדין במחוז ירושלים נגד המערער בו ייחסה לו עבירות כאמור ברישא וכפי שיפורט להלן; עבירות שעיקרן אי העברת כספים ללקוח בגין חוב שכר טרחה גבוה שחב הלקוח למערער, אי העברת תיקים ודו"ח כספי ללקוח וכן הצגת מצג שוא על תיק מתנהל במקום בו כבר ניתן פסק דין באותו תיק. כן ייחסה למערער אי העברת מענה לפנייות הלשכה. כתב הקובלנה מצ"ב – נספח א'.
- המערער כבר בעיקרי האשמה, בימים 23.6.13, 30.6.13 ו-8.1.14 נשמעו עדויות מטעם הצדדים וביום 25.1.15 ניתנה הכרעת דין שהרשיעה את המערער בעבירות שיוחסו לו,

למעט עבירה על מצג שוא בגין אי דיווח על פסק דין ממנה זוכה.

הכרעת הדין מצ"ב – נספח ב'.

3. לאחר שמיעת טיעונים לעונש נגזר דינו של המערער ביום 9.6.16 להשעיה מהלשכה לצמיתות (!!!) ותשלום הוצאות ללשכה בסך 5000 ₪.

גזר הדין מצ"ב – נספח ג'.

4. המערער הגיש ערעור על הרשעתו ועל העונש שהוטל עליו (בד"א [REDACTED]) לבית הדין המשמעתי הארצי וערעורו נדחה.

פסק הדין בערעור מצ"ב – נספח ד'.

רקע כללי

5. ברקע האירועים נשוא ערעור זה מונחות העובדות הבאות:

א. המערער ייצג את המתלונן, יהודה פור, בענייניו האישיים והעסקיים, כמו גם

את בני משפחתו, במשך עשרות שנים בעשרות הליכים משפטיים.

המערער ייצג את המתלונן בהליך משפטי בענין חברת הביטוח המגן בו זכאי

היה לקבל ממנו שכר טרחה בגובה של 25,000 ₪ להשבת הוצאותיו (להלן –

תיק א') (נספח א לנ/13).

ב. המערער ייצג את המתלונן בהליך משפטי נוסף בתביעה נגד [REDACTED] ו [REDACTED] (להלן

– הליך ב') בו היה זכאי, על פי הסכם שנחתם בין הצדדים לשכר טרחה, שלא

היה שנוי במחלוקת, בגובה של כ-254,000 ₪ בתוספת החזר הוצאות נוספות

ששלם המערער עבור המתלונן במספר הליכים משפטיים, הכל כמפורט בנ/13

ונספחיו.

סכום החוב המשוערך של המתלונן למערער, נכון ליום 30.6.13 עמד על

327,159 ₪ (ר' חישוב בטבלה בנ/13 נספח ו').

ג. פועל יוצא מיצוג המתלונן ע"י המערער בהליך נגד משפ' [REDACTED] - הועברו

למערער שלוש המחאות. המערער הודיע למתלונן על קבלתן ועל פי סיכום עם

המתלונן ומשפחת שמש העביר לידיו שתיים מהן. המתלונן ו [REDACTED] הסכימו

בכתב ביום 15.9.05 כי ההמחאה השלישית ע"ס 90,460 ש"ח תירשם בהמחאה

לפקודת המתלונן ותופקד בנאמנות בידי המערער, תוך הדגשה כי איש, ובכלל

זה המתלונן, לא יהיה רשאי לעשות כל פעולה בכסף, למעט המערער (ת/9).

בין המערער למתלונן שררו בעשרות השנים האחרונות יחסי אמון ויחסי קרבה שבאו לביטוי, בין היתר, בהזמנה לשמחות משפחתיות.

ד. המערער טען כי המתלונן אישר לו לנכות את שכר טרחתו הנזכר ע"ס 327,159 ₪ מהסכומים שקבל מהמתלונן ע"ס 90,460 ₪ (וממילא, שיתרת החוב עומדת על כ-240,000 ₪ אף אילו היה מקזז את ההמחאה הנזכרת. מכיוון שטרם קיזז אותה עומד חובו של המתלונן למערער על הסכום הנזכר של כ-327,159 ₪).

ה. מנגד, המתלונן אישר כי אישר למערער, בעל פה, לקזז את שכר טרחתו ע"ס כ-25,000 ₪ בגין תיק א' – מהסכום הנזכר. באשר לחוב הגדול אישר המתלונן כי אכן התחייב לשלם אותו למערער. ואולם, המתלונן טען שהתחייבותו לשלם את שכר הטרחה, כפי שבאה לביטוי אך בנ/7 – אינה תקפה מאחר שהצדדים הסכימו **בעל פה** סיכום שונה, לפיו ויתר המערער, מיזמתו, על כ-270,000 ₪ (!!!) והסכים ל'הסתפק' ב-50,000 ₪, בלבד. המתלונן לא יכול היה להסביר את פשר 'ויתורו' של המערער על סכום-העתק הנזכר ולא יכול היה להציג קבלה המאשרת כי העביר את התשלום הנזכר למערער.

המתלונן נשאל מדוע הסכים, לטענתו, לקזז את שכר הטרחה המגיע למערער בתיק א' ולא הסכים לקזז את שכר טרחתו של המערער בתיק ב' ואולם לא יכול היה לתת הסבר לכך, למרות שטען שמעולם לא היתה כל מחלוקת בינו לבין המערער על שכר הטרחה שמגיע ממנו למערער וכי שילם תמיד את מה שהגיע ממנו למערער.

בהקשר זה חשוב לציין כי המערער פנה, כשנודע לו שהמתלונן קבל את שכר טרחתו בתיק ב' ובקש את שכר טרחתו הנזכר (נ/7).

ו. כחלוף מספר שנים התנהל הליך בוררות בפני עו"ד תוסיה כהן בו ייצג המערער לקוח אחר. המתלונן נזקק לשירותי תוסיה כהן והאחרון, שעה שהוא אמור להכריע בגורל לקוחו של המערער - פנה למערער בקשר לפניית המתלונן אליו, בשנת 2010.

המערער דחה את פניית תוסיה-כהן בלך ושוב, תוך ציון שיעביר את התשלום, כשמול עיניו עומדת העובדה שתוסיה-כהן משמש כבורר בהליך תלוי ועומד בו הוא מייצג לקוח אחר ומתוך רצון שלא ייפגע הלקוח באותו הליך מסירוב לפניית תוסיה-כהן, ועם זאת, לבסוף, לאחר שהסתיים הליך הבוררות בפני תוסיה-כהן, בחר להתעלם מהפניה.

במהלך כל השנים הנזכרות ידע המערער (שכאמור, בינו ובין המתלונן

התפתחה, במשך עשרות השנים הרבות שקדמו לפרשה מערכת יחסים אישית), על כך שהמתלונן עובר משבר כלכלי חמור, מחד, חולה בסרטן, מאידך, ומצוי בסיטואציה משפחתית מורכבת ובעייתית בשל מחלת נפש של אחיו, בעיה רפואית של אביו, וקרע ביחסים עם אשתו מצד שלישי – ולא עשה דבר לגבות, לפי שעה, את יתרת חובו שעמדה, כאמור, על סכום של מאות אלפי שקלים.

ז. המערער, למוד ניסיון, העדיף את הסדרת הנושא הכספי, על רקע ההכרות הקודמת, גם למשמע 'חריקות' מצד המתלונן, על פני ניהול מערכה משפטית נגדו. ניסיונו לימד כי הדרך הראשונה מובילה לתוצאות טובות יותר.

ח. הקיצין כלו כאשר במקום להסדיר את חובו החליט המתלונן להגיש ב-29.5.13 תביעה כספית נגד המערער (נ/12). עיתוי הגשת התביעה היה יוצא דופן: המתלונן המתין שנים ארוכות ורק שבועות ספורים לפני מסירת עדותו בבית הדין, שנים לאחר הגשת התלונה, הגיש את התביעה באופן בו יכול היה לומר, בצדק, שהגיש תביעה נגד המערער ומנגד, שהמערער לא הגיש נגדו תביעה. עם קבלת תביעה זו הגיש המערער תביעה שכנגד (נ/13). מאז 2013 מתברר הסכסוך הכספי בין הצדדים בבית משפט השלום בירושלים וכיום הצדדים ממתינים לפסק הדין שניתן שם. במהלך הדיון בבית הדין הגיש המערער את כתבי הטענות מאותו הליך וראיות אחרות, כאמור.

ט. במהלך הדיון בערעור בקש המערער להגיש ראיות חדשות שנוספו לתיק לאחר הכרעת הדין המרשיע, מתוך ההליך שבינו ובין המתלונן. בית הדין הארצי סרב לקבל את הראיות. בית הדין הארצי קבע שינמק החלטה זו בפסק דינו. **כל נימוק כזה – לא ניתן.**

6. אשר לאי מתן מענה אישר המערער כי לא הגיב לפניית הלשכה במועד ואולם, באותה נשימה, הציג ראיות לפיהן, גם אם באיחור, העביר תגובה למוסדות הלשכה עוד בטרם נודע לו כי הוגשה תלונה בעניינו ועוד לפני שעותק מהקובלנה הועבר לידיו.

מהלך הדיונים בבית הדין המחוזי

7. המערער כפר באשמה המיוחסת לו והדיון נקבע לשמיעת עדים. מטעם המשיבה העידו עו"ד וכסלר על הפניות למערער (ת/1 ות/2). במהלך עדותה הסתמכה על תרשומות פנימיות שלא הוצגו למערער. כשבקש המערער לראותן – הן הוצגו בפניו. או אז, בעיצומה של החקירה הנגדית בקש התובע (!!) להגישן כראיה מטעמו (!!) ובית הדין

קבלן כראיה ועיין בהן מאחר ש"אין זה ראוי שמסמכים שמוצגים בפני מי מהצדדים במסגרת ההליך לא יוצגו בפני בית הדין עצמו" (!!) (עמ' 3 שו' 17).
לאחר שהוצגו התרשומות בקש המערער שיוצג המסמך המלא ובעקבות התנגדות המערער שביה"ד יעיין בחלק הנוסף – חזר בו התובע והמסמך שכבר סומן כת/3 – נמשך מן התיק.

המערער יטען כי שגה בית הדין משהיה נכון לקבל ראיה מטעם התובע, במהלך חקירה נגדית של עד תביעה ע"י המערער.

כן יטען כי שגה כאשר קבל כראיה ועיין בה- חרף התנגדות המערער, רק מאחר שהתובע בקש שיקבלה.

כן יטען כי שגה בית הדין משקבע ש"אין זה ראוי שמסמכים שמוצגים בפני מי מהצדדים במסגרת ההליך לא יוצגו בפני בית הדין עצמו", ללא כל בסיס משפטי.

המערער יטען כי חשיפה זו- היתה פסולה והשבת המסמך לידי העדה, אחר כך, לא רפא את נזק החשיפה הפסולה הראיה לא קבילה.

8. בהמשך לאמור העידו עו"ד תוסיה-כהן שהגיש את המכתבים ת/3-5 והמתלונן ואשתו שדרכם הוגשו ת/7-13.

מטעם המערער – העיד המערער בעצמו והגיש את מוצגי ההגנה.

9. בתום שמיעת העדויות זוכה המערער מעבירה של אי מסירת דיווח על פסק דין שניתן בענין המתלונן והורשע בגין אי העברת כספים המגיעים ללקוח, אי העברת תיקים ללקוח ואי מתן דו"ח כספי – בעבירות של התנהגות שאינה הולמת עו"ד ע"פ סעי' 361(3) לחוק לשכת עורכי הדין התשכ"א-1961 (להלן – החוק), אי ייצוג לקוחות בנאמנות ובמסירות לפי סעי' 54 לחוק ואי מתן דו"ח כספי לפי כלל 42 לכללי לשכת עוה"ד (אתיקה מקצועית) התשכ"א-1961.

בגין אי מתן מענה לפניית הקובל הורשע בהתנהגות שאינה הולמת עו"ד לפי סעי' 361(3) לחוק.

10. את הרשעת המערער באישום הראשון והעיקרי בסס בית הדין (עמ' 4) על קביעה שהמערער מסר מספר גרסאות שאינן דרות בכפיפה אחת ולפיכך העדיף את תשובתו לעו"ד תוסיה כהן לפיה אכן יש להשיב את הכספים למתלונן.

בית הדין ציין כי אין מחלוקת שהכספים הוחזקו ע"י המערער בנאמנות ולפיכך קבע כי לפי סעי' 88 לחוק – אסור היה לו לקזזם מול חובו של המתלונן, שכן קיזוז כזה יכול היה להיעשות רק לפי תנאי סעי' 88, דהיינו אילו הגיש נגדו תביעה על שכר טרחתו תוך שלושה חדשים. בהקשר זה שב וציין בית הדין את תשובת המערער לתוסיה-כהן בה הכיר במחויבותו להשיב את הכספים (סעי' 3).

כן קבע בית הדין כי המערער לא שלח הודעת קיזוז מסודרת ולא הצליח להגדיר את הסכום שחב לו המתלונן.

בית הדין קבע ש"גם לו היה הנאשם מקזז סכום מסוים מהכספים שבידו – עדיין

היתה נותרת ביזו יתרת זכות שאותה היה עליו להעביר למתלונן ובניגוד לחובתו ולדרישותיו של המתלונן – הוא לא עשה כן (סעי' 4). להלן נראה עד כמה מופרכת קביעה עובדתית זו.

בית הדין הוסיף וציין כי "הבנו שבין הנאשם והמתלונן מתנהלים הליכים משפטיים לבירור חבותם הכספית... בהם יתבררו חילוקי הדעות הכספיים שלהם – אין בכך כדי לשנות את החלטתנו שהינה החלטה במישור האתי, ובה אנו קובעים כי הנאשם החזיק בידיו כספים של המתלונן שלא כדין, תוך שהוא עובר בכך עבירה אתית" (סעי' 7).

11. אשר לאישום השני ציין בית הדין כי היה מרשיע את המערער כי גם אילו היה מקבל את טענת המערער שהעביר תגובה למשיבה – מאחר שזו הועברה לאחר שהוגש כתב הקובלנה (סעי' 10).

בית הדין מצא "חומרה יתרה", בין היתר, בכך ש"ב-11.10.4 התקשרה אליו מהמזכירות לשאול למה לא הגיב והוא הבטיח שיגיב אך לא הגיב" (סעי' 11). דברים אלה נכתבו על אף שלא היו חלק מכתב הקובלנה ועל אף שהעדות שנשמעה התבססה על רישומים שלא היו חלק מחומר החקירה שהועבר למערער וכאשר רישומים בנדון, שיכלו להפריך זאת, לא נמסרו למערער ואף הוצאו מתיק בית הדין.

המערער יטען, כבר עתה, ש**שגה בית הדין** משקבע קביעה זו, ע"ס עדות בעל-פה שהתבססה על רישום לא-קביל שלא היה חלק מהראיות, לא הועבר למערער לפני הדיון, ואף לאחר שהוצג לבית הדין, שלא כדין ונמשך מתיק המוצגים – נשקל במסגרת הראיות. לענין זה יטען המערער כי די במעשה זה כדי לבטל את הכרעת הדין לאור דני"פ 188/94 **מדינת ישראל נ' אבוטבול**, נא(2) 1 (1996).

מעבר לכך, בית הדין קבע שלא השתכנע שאישור הפקס שהציג המערער (נ/1 ונ/2) "אכן מתייחס לתגובה שהוא טוען ששלח" (סעי' 12).

המערער יטען כי גם כאן שגה בית הדין, לאור העובדה שהמשיבה לא יכלה להצביע על כל מסמך אחר שהתקבל באותו מועד מהמערער.

12. בעקבות הרשעתו – גזר בית הדין למשמעת על המערער השעיה מהלשכה לצמיתות (!!)) ותשלום הוצאות בגובה 5000 ₪.

בגזר הדין ציין בית המשפט כי "העבירות בהן הורשע הנאשם, עבירות חמורות של...הצגת מצג שוא בעיני המתלוננים כי ענין סאדר מתנהל בעוד קיים פסק דין באותו ענין" (סעי' 5).

נקדים את המאוחר ונציין שכאמור במסגרת גזר הדין – בית הדין החמיר עימו בשל עבירה ממנה...זיכה אותו בהכרעת הדין (סעי' 6 להכרעת הדין).

את הטלת העונש החמור ביותר האפשרי הסביר בית הדין, בין היתר, בכך ש"עורך דין ששולח יד בכספים המופקדים בידי הנאמנות – אינו ראוי למעמדו כעורך דין, מקומו לא יהיה אתנו וחלקנו לא יהיה עימו".

גם כאן ניתן להקדים את המאוחר ולציין שהמערער כלל לא הורשע בעבירה של

שליחת יד בכספי לקוח, ואולם הדבר לא הפריע לבית הדין להענישו אף על עבירה זו
בה כלל לא הורשע!

הדיון בערעור

13. המערער הגיש ערעור על החלטת בית הדין המחוזי לבית הדין הארצי והאחרון דחה את ערעורו.

במסגרת הליך הערעור בקש המערער להגיש ראייה בערעור; את כתבי דין וראיות נוספות שהתקבלו לאחר הדיון בבית הדין המחוזי, הסותרות את גרסת המתלונן. בית הדין הארצי דחה את הבקשה בהחלטה לקונית תוך ציון שינמק את החלטתו בפסק הדין. כל נימוק כזה לא ניתן.

14. בית הדין ציין כי לחובת המערער יש לשקול, בין היתר, את העובדה שבית הדין הארצי הציע למערער לשלם למתלונן את כספי הפקדון ואולם המערער סרב לעשות כן.

דא עקא, לדברים אלה אין כל אחיזה במציאות; פרוטוקול הדיון מוקלט, למרבה ההקלה, ועיון בו מלמד כי בית הדין שגה שגיאה של ממש כן ודברים כאלה, שנזקפו לחובת המערער, מעולם לא נאמרו על ידו.

נימוקי הערעור – כללי

15. כפי שנראה להלן נפלה שורה ארוכה של טעויות של ממש בפסק הדין של בית הדין המשמעתי של מחוז ירושלים ובהמשך לכך אף בזה של בית הדין הארצי; טעויות מושגיות, משפטיות וראייתיות.

16. ואולם, דומה שראוי שנפתח בטעות הבסיסית ביותר בבחינת הסיטואציה שהובאה בפני בית הדין.

כפי שנראה להלן, הוצגו לבית הדין ראיות על כך שהמתלונן חייב למערער 327,159 ₪ בשנת 2013. באותה עת טען המתלונן לכך שעל המערער להשיב לו כ-90,000 ₪. המתלונן אישר את עצם חובו אך טען כי המערער 'ויתר' לו, ללא כל סיבה גלויה לעין, על חלק משכר טרחה בגובה של כרבע מליון ₪ (!!), ואילו באשר לסכום של 25,000 ₪ טען שלא היתה לו התנגדות שהסכום יקוּזז מהפקדון.

המערער העיד כי המתלונן היה שקוע בחובות עד מעל לראשו וכי לא ראה כיצד יוכל לגבות את חובו דרך הליך של תביעה בבית המשפט, בפרט שהמתלונן שקע בחובות עד כדי כך שהיו תלויים ועומדים נגדו תיקי הוצאה לפועל לא מעטים וננקטו נגדו הליכים לרבות עיקולים.

בחירתו של המערער בדרך זו של המתנה – היתה פרי שקלול של מספר שיקולים; הבנה כי רק כך יוכל לראות את החוב כלפיו נפרע, הבנה שאין תועלת בהליך משפטי, הבנה כי השקעה כספית גבוהה בהוצאות הליך משפטי ירדו לטמיון, תוך שקלול

הכרותו האישית בת עשרות השנים עם המתלונן והיכרות עם תלאות חייו ומחלת הסרטן בה חלה האחרון.

מאידך, עלה בידי המתלונן לגרור את המערער על פני תקופה ארוכה וממילא, אפילו אילו היה שולח תביעה בכתב להשבת הפקדון והיה מחל 'מרוץ' שלושה חדשים לפי סעי' 88.

ללא ספק, הדרך הפשוטה ביותר מבחינת המערער היתה נקיטה בהליך משפטי אך הוא סבר שזו אינה הדרך הנכונה, בכל מובן; אנושי, משפטי ופרקטי. לכך יש להוסיף את ידיעת המערער על העלויות הכספיות הכרוכות בהגשת תביעה נגד המתלונן; אלפי שקלים רבים עבור אגרות ושכ"ט עו"ד שלעולם לא יראה חזרה, בגלל מצבו הכלכלי של המתלונן.

רק כשכלו כל הקצין, ונוכח שהמתלונן הגיש נגדו תביעה – הגיש המערער תביעה שכנגד ממנה עולה שחובו של המתלונן כלפיו (327,159 ₪) עולה פי שלוש וחצי על סכום הפקדון המוחזק בידיו (כ-90,000 ₪).

17. טענת הלשכה היתה: אין זה משנה מהו סכום הכסף שחייב הלקוח לעורך הדין ואין זה משנה מהן הסיבות שבגללן לא הגיש עורך הדין תביעה לקבלת שכר טרחתו - משלא הוגשה תביעה ע"י עורך הדין, יש בהותרת כספי הלקוח בידו משום עבירה אתית ומשכך יש למצות איתו את הדין עד תום.

18. חז"ל לימדונו שיש ועמידה על הדין – כמות שהוא- יש בה משום עיוות דין: "אמר ר' יוחנן לא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה... שהעמידו דיניהם על דין תורה ולא עבדו (נהגו) לפני משורת הדין" (תלמוד בבלי, מסכת בבא מציעא, דף כ"ד, עמוד ב')

19. במהלך הדיונים בקש המערער להמתין עד לבירור הסכסוך הכספי בבית המשפט בינו ובין המתלונן ובית הדין – סרב; בית הדין קבע כי תוצאות ההליך המשפטי – אינן רלבנטיות. להלן נראה כי מסקנה זו עומדת בסתירה לפסיקת בית המשפט העליון. ואולם, לשם הדיון עתה – נבקש להצביע על הבעיה המוסרית בגישה המנתקת בין שאלת חבותם האמיתית של הצדדים לבין ההליך המשמעותי ולו, למצער, באשר למידת הדין והעונש.

20. הבה ניכנס לנעליו של אזרח שחב לעורך דינו סכום של 10,000 ₪ כאשר עורך הדין מחזיק ב-100 ₪ בנאמנות עבורו. לעורך הדין אין טעם להוציא 40 ₪ כדי להגיש תביעה, לשלם לעורך דין ולשלם אגרות משפט וכיו"ב. הנושא נשאר תלוי באויר במשך שנה, לצורך הענין. האזרח החייב יודע ששום בית משפט לא יחייב את עורך הדין להחזיר לו את הכסף, שכן עורך הדין יתבע את שכר טרחתו ויזכה. מה יעשה אותו אזרח?! ימתין עד לחלוף שלושת החדשים הקבועים בסעי' 88 לחוק ויגיש תלונה ללשכת עורכי הדין. מרגע הגשת התלונה על ידו - הופך בית הדין למשמעת ללשכת הוצאה לפועל, חד כיוונית, נגד עורכי דין, בלבד; מין ערכאה המחייבת השבת כספים לאזרח

חייב, גם אם חובו לעורך הדין גדול עשרת מונים וגם אם השבת כספי הפקדון המוחזקים בידי עורך הדין – מבטיחה שעורך הדין לא יוכל לגבות פרוטה שחוקה מהלקוח, בכלל, ואת סכום הפקדון, בפרט. מדובר בפרשנות צרה ולא מתקבלת על הדעת לחוק. כל בר דעת מבין שפרשנות שכזו – הקובעת חבות חד סטרית, בלי לבחון את התמונה המלאה; אין בה דין ואין בה צדק, ועליה אמרו חז"ל ש"לא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה", כאמור, ולא ראו את התמונה הרחבה.

21. להלן נראה שתנאי סעי' 88 לחוק לא מתקיימים, בעניננו, אך לצורך הדיון כאן נניח שכן.

22. אכן, בית הדין למשמעת אינו ערכאה לבירור סכסוכים כספיים ואולם, משנודע על קיומו של הליך משפטי אזרחי המברר את הסכסוך נשוא התלונה – הדין והצדק מחייבים המתנה לתוצאות ההליך.

23. לשם המחשת טיעוננו – הבה נניח שניתן פסק דין בין ראובן למתלונן הקובע כי המתלונן חייב לעורך דין לוי 500,000 ₪. הבה נניח גם כי עוה"ד לוי מחזיק 50,000 ₪ של המתלונן בפקדון. לו יצויר שהמתלונן היה מגיש תלונה נגד לוי, על כך שהוא אינו משיב לו את כספי פקדונו. לפי הדין היבש – היה על לוי להשיב למתלונן את כספי הפקדון בגובה 50,000 ₪ למרות שבית משפט קבע שהוא זכאי לקבל 500,000 ₪. האם מאן דהוא מעלה על דעתו שהמשיבה היתה מגישה כתב קובלנה נגד עוה"ד לוי במצב כזה?! ברור שלא.

ואילו הגישה כתב קובלנה כזה, האם מישהו מעלה על דעתו שבית דין היה מרשיע את לוי?! מובן שלא.

24. מנגד, לשיטת המשיבה, כל עוד היו ההליכים האזרחיים תלוי ועומדים – עוה"ד לוי עבר עבירה אתית וראוי לבקש את הוצאתו לצמיתות מהלשכה, בגין אותו מעשה עליו לא היתה מוגשת קובלנה, כלל, אם היו מחכים לפסק הדין הסופי!?

אין ספק, אם כן, שמרגע שנודע על קיום הליך משפטי המברר את המחלוקת הכספית בין המתלונן למערער – הדין וודאי הצדק חייבו להיעתר לבקשת המערער ולהמתין לפסק הדין, שכן קבלת תביעת המערער היתה מובילה, בהכרח, לביטול הקובלנה.

25. למען הסר ספק, מודיע המערער כי הוא מוכן להפקיד את סכום הפקדון ביד כל גורם עליו יורה בית המשפט, בנאמנות, למקרה שתביעתו נגד המתלונן – תידחה וייקבע, בפס"ד סופי, שהמתלונן זכאי לקבל את כספי הפקדון.

26. לאור האמור, יתבקש בית המשפט לקבל את הערעור ולבטל את פסק הדין עד להכרעה סופית בהליך האזרחי המתנהל בין המערער למתלונן.

הסכמת המתלונן לקיזוז

27. לאורך כל המשפט עלתה טענת המערער שהמתלונן הסכים לקיזוז חובותיו מהפקדון שהוחזק בידי המערער. המתלונן, מטבע הדברים, הכחיש זאת.

28. עם זאת, מספר ראיות שהוגשו לבית הדין תומכות בטענת המערער – וכולן באות מפי המתלונן.

29. ראשית, המתלונן אישר את התחייבותו לתשלום שכר הטרחה שהוביל לתביעת המערער ע"ס 327,159 ₪.

המתלונן גם אישר שהמערער ייצג אותו עשרות שנים והסכים לכל דרישות שכר טרחה שבקש המערער.

כן אישר המתלונן כי אישר למערער לקזז מהפקדון את שכר הטרחה בתיק א' בענין חברת המגן. עם זאת, המערער טען שלא הסכים שהמערער יקזז את חובו בענין תיק ■■■■■. המתלונן לא יכול היה להסביר, ולו באופן קלוש, מדוע הסכים לקיזוז הראשון ולא הסכים לקיזוז השני ומה פשר האבחנה שעשה בין הסכומים.

יתר על כן, המתלונן טען שהמערער בקש ממנו לשלם את שכר הטרחה המלא אולם, בפגישה במשרדו, שלם חמישית מהסכום, בלבד, וטען שהמערער הסכים להסתפק בכך. כמובן שלא היה בידו להציג קבלה על תשלום זה...

יתר על כן, המתלונן לא יכול היה להסביר מדוע ולמה הסכים המערער לותר על כרבע מליון ₪ שהיה זכאי לקבל ממנו ושהיו אמורים להשתלם לו מכספים שקבל המתלונן בזכותו.

אין ספק כי על כתפיו של אדם המודה בקיומו של חוב וטוען כי בעליו הסכים, סתם כך, ללא סיבה כלשהי, לותר על כרבע מליון ₪ - מוטל נטל כבוד מאד כדי לשכנע שעל אף שהמערער דרש ממנו את הסכום המלא, הסכים, לפתע פתאם וללא סיבה, לותר על סכום עתק.

המסקנה המתבקשת היא שכטענת המערער החוב היה ונותר שריר, הוא לא ויתר עליו והמתלונן אמר לו לקזז אותו מהכסף המופקד בידיו.

30. לא זו אף זו, כפי שנראה להלן – מכתביהם של ב"כ המתלונן ת/3 ומכתבם של המתלונן ואשתו (ת/5) מגלים הסכמה לקיזוז ומצביעים על כך שהמתלונן לא בקש את הפקדון אלא את הכספים המגיעים לו לאחר קיזוז שכר טרחת המערער, כפי שבאו הדברים לביטוי אף בעדות עוה"ד תוסיה-כהן (להלן).

31. כשנשאל המתלונן על מכתבו של המערער נ/2 מיום 6.9.11 בו טען המערער, בתשובה ללשכה, שמגיע לו כסף מהמתלונן בקשר למספר תביעות, השיב: "באחד המכתבים שלו ציינתי שכל אחד יגיד את ההתחשבות שלו על ידי בדיקה". עינינו הרואות, כי גם מול עיני המתלונן עמדה הסכמה כי לא מגיעה לו השבה של כספים אלא לאחר חישוב התחביוותיו הקודמות כלפי המערער, ובכלל זה התחביוותו לשלם שכר טרחה כפי שבאה לידי ביטוי בפנית המערער אליו נ/7.

32. מכל אלה עולה כי לא זו בלבד שהמתלונן הודה בחובו כלפי המערער והציג גרסת-רפאים לא מבוססת על ויתור של המערער על מאות אלפי שקלים, אלא שהוא גילה דעתו, גם בהמשך, שהמערער רשאי לנכות את חובו.

ניתוח פסק הדין של בית הדין המחוזי

33. עיון בפסק הדין של בית הדין המחוזי מלמד שזה השתית את פסק דינו, כאמור, על מספר קביעות עובדתיות שעיון בראיות שהוגשו, כפי שנפרט להלן, מלמד כי אינן נכונות.

הקביעה השגויה על אי הוכחת גובה חוב המתלונן למערער והקביעה כי סכום הפקדון עולה על חובו של המתלונן

34. במהלך הדיון נוצר רושם ברור שבית הדין סבור שניהול הגנתו של המערער – הינו ניהול סרק מאחר שתהיינה אשר תהיינה תוצאות ההליך האזרחי בין הצדדים – עדיין יהיה המערער חייב כספים למתלונן. ככל שזה אכן היה מצב הדברים – ניתן להבין את הכעס והגישה המחמירה של בית הדין כלפי המערער, המשחית את זמנו בטענות סרק. יש להניח כי גישה זו גם שמשה בסיס לגישה המחמירה מאד כלפיו. גישה זו ליוותה את ההליך מתחילתו עד סופו ואף מצאה ביטוי מפורש בפסק הדין בו קבע בית הדין הנכבד כי המערער לא ציין את סכום חובו של המתלונן כלפיו ו"גם לו היה הנאשם מקזז סכום מסוים מהכספים שבידו – עדיין היתה נותרת בידו יתרת זכות שאותה היה עליו להעביר למתלונן ובניגוד לחובתו ולדרישותיו של המתלונן – הוא לא עשה כן (סעי' 4).

35. בפסק הדין לא ערך בית הדין כל חישוב או השוואה של הסכומים. יש להניח כי הדבר נבע מסברתו הנזכרת לפיה המערער לא ציין את סכום החוב כלפיו ועל בסיס זה קבע את שקבע, הרשיעו ודן אותו לחומרה.

36. דא עקא, בית הדין לא דק פורתא, בלשון המעטה: המתלונן טען להשבת 90,460 ₪ (ת/8 ות/9) במקום בו המערער הגיש ראיות ברורות המפרטות את גובה חובו של המתלונן כלפיו והתומכות בטענתו על כך שהמתלונן חייב לו 327,159 ₪ כעולה מנ/13 ומנספח ו' לאותו מוצג.

למקרא הכרעת הדין ברור שבית הדין לא עיין במוצגי ההגנה, שכן נ/13 הינו מסמך בן 20 עמודים שהן בכותרת העמוד הראשון שלו והן בתחתית העמוד האחרון שלו נזכר חובו של המתלונן כלפי המערער ואת הסכום המדויק.

37. על אף שטענה זו נטענה אף בבית הדין הארצי – גם האחרון לא טרח לעיין במוצגים, לא התייחס, כלל, לטענה – ואמץ את קביעותיו של בית הדין המחוזי על כרען ועל קרביהן, למרות הטעות העובדתית הברורה.

38. יתר על כן, המערער יטען כי, לא זו בלבד שהקביעה על אי הצגת גובה חובו של המתלונן – אינה נכונה, אלא שהקביעה המהותית יותר – על כך ש"גם לו היה הנאשם מקזז סכום מסוים מהכספים שבידו – עדיין היתה נותרת בידו יתרת זכות שאותה היה עליו להעביר למתלונן ובניגוד לחובתו ולדרישותיו של המתלונן – הוא לא עשה כן" – נסתרת באותן ראיות. מדובר בענין של חישוב פשוט שאילו ערך בית הדין – לא היה מגיע לטעות קיצונית זו, שכן אילו קזז המערער את שווי הפקדון ע"ס 90,460 ₪ מגובה החוב ע"ס 327,159 ₪ – עדיין היה חייב לו המתלונן 237,000 ₪!!!

39. להלן נראה כי טעות זו ליוותה את שתי הערכאות, בצורה בולטת, בפסקי הדין שנתנו.

40. העורר יטען כי מדובר בטעות מהותית ולפיכך, ומטעם זה, בלבד, יש לבטל את פסק הדין נגדו.

החובה להתחשב במצב החיובים הכספיים בין הצדדים

41. בלי קשר לטעות העובדתית המהותית המובהקת שהזכרנו – ראוי לציין כי הן הדין והן הצדק מחייבים שקילת מצב החיובים בין שני הצדדים, במקום בו המחלוקת הכספית עומדת בלב התלונה.

42. מן הדין – אנו מפנים להחלטת בית המשפט העליון בבר"ש 4102/16 ח"יר נ' ועדת האתיקה (פורסם בנבו). כפי שצוין בפסק הדין שם, גם בו עלו טענות בדבר קיזוז וחיובים כספיים:

"בא-כוחו החדש של המתלונן הגיש תלונה ללשכת עורכי הדין ביום 24.5.09. בתגובתו לתלונה, טען המבקש, כי מטרתה היא "להדוף הליך משפטי המתנהל בימים אלו בביהמ"ש השלום בעכו" וכי "אל ללשכה לתת יד למטרה זו". בעקבות מכתבו של המבקש השהתה ועדת האתיקה את הטיפול בתלונה עד לסיום ההליך האזרחי. ביום 9.4.12, לאחר שתביעתו של המבקש נדחתה על ידי בית משפט השלום, הוגשה קובלנה לבית הדין המשמעתי במחוז חיפה בגין שורה ארוכה של הפרות נטענות של כללי

האתיקה על-ידי המבקש".

כב' השו' רובינשטיין קבע שם כי :

"המבקש הציטוט מכאן? הוא שהעלה את התביעה האזרחית במסגרת התגובה לתלונה כנגדו, וטען כי מטרתה של התלונה "להדוף הליך משפטי המתנהל בימים אלו בביהמ"ש השלום בעכו" ו"אל ללשכה ליתן יד למטרה זו". **בנסיבות אלה, החלטתה של ועדת האתיקה להשהות את הטיפול בעניינו של המבקש עד לסיום ההליך האזרחי סבירה ואף מתבקשת, בגדרי השכל הישר".**

כפי שקבע בית המשפט העליון, ההחלטה המתבקשת היתה לנהוג כלפי המערער כפי שנהגה ועדת האתיקה שם – להמתין לסיום ההליך המשפטי ורק אחר כך לשקול הגשת קובלנה נגדו.

כפי שציין בית המשפט העליון המתנה לתוצאות ההליך המשפטי הנה "בגדרי השכל הישר".

דברים ברורים מאלה – קשה להעלות על הדעת.

והיה ובית המשפט יקבע שהמתלונן חייב למערער 327,159 ₪ - הדעת נותנת שלא היינו מגיעים עד הלום.

הלכה פסוקה היא שלתוצאות פסק הדין בהליך אזרחי משקל נכבד בהליך המשמעותי. משכך הדברים, הסירוב להמתין לתוצאות ההליך האזרחי סיכל ופגע בהגנת המערער ודין הערעור להתקבל מטעם זה, בלבד.

הגנה מן הצדק

43. המערער יטען כי ניתן להגיע לאותה תוצאה תוך שימוש בהגנה מן הצדק.

44. בית המשפט העליון הכתיר את הצורך להמתין להכרעה המשפטית כדבר מתבקש וככזה הנגזר מן השכל הישר.

הסיבה לכך נעוצה אף בהגנה מן הצדק שקמה למערער במקום בו הוא מחזיק פקדון בגובה 98,460 ₪ כשמנגד חייב לו המתלונן 327,159 ₪. במקרה כזה, ברור לכל שהעמדת המערער לדין על אי השבת הפקדון – מזכה את המערער בהגנה מן הצדק ובית הדין, אילו קרא את המוצגים, היה מקבל את טענת המערער לפיה, ללא קשר לשאלות של הגדרות פורמליות בשאלת הגשת תביעה תוך 3 חודשים אם לאו – אין לאפשר העמדתו לדין שכן תלונת המתלונן הינה זעקת הקוזאק הנגזל שחב סכום גדול פי ארבעה מסכום הפקדון ומסרב להשיבו.

45. טענה זו היתה זוכה למשקל יתר לאור הרקע להתנהגות המערער: אי הגשת תביעה לקבלת שכר טרחתו נגד המתלונן בשל קשר של עשרות שנים, מחד, וידיעתו שהגשת

תביעה לא תקדם את קבלת שכר טרחתו – מאחר שפסק דין לא יהיה אכיף בשל חובותיו הכבדים של המתלונן שהובילו לכך שעוקלו מטלטלין מביתו. יתר על כן, משמעות הדבר שהמערער היה מוציא סכומי כסף גבוהים לשכ"ט עו"ד שייצגו ולאגרות בית משפט – כשידוע לו שכולם ירדו לטמיון, כי לא יוכל לאכוף את פסק הדין. האם במקרה כזה יש להלין על עוה"ד שלא הגיש תביעה?!

הוסף על כך את אי רצונו של המערער לנקוט בצעד כה קיצוני בידעו על מחלתו של המתלונן ובני משפחתו והגע לכך שהמתלונן נהג באופן המצופה מעורך דין, ברגישות הראויה, וכי אין לדקדק עימו, כחוט השערה, מדוע לא מיהר להגיש את תביעתו נגד המתלונן.

46. ואכן, בתי משפט שנזקקו לסוגיה של יחס לא שוויוני בין שני צדדי התלונה בטלו כתבי אישום או זיכו נאשמים בהליכים פליליים, במצבים דומים.

כך נעשה לדוגמא במקרים הבאים ת"פ (שלום עכו) 1866/06 **מדינת ישראל נ' שמואל ניסן** (פורסם בנבו, 16.08.2007), ת"פ (שלום חדי) 1860/07 **תביעות חדרה -משטרת ישראל נ' מרסיאנו דוד** (פורסם בנבו, 06.02.2008), ת"פ (שלום ירושלים) 4109/06 **מדינת ישראל נ' סנדור רחמים** (פורסם בנבו, 24.01.2008).

47. אם כך בהליכים פליליים – קל וחומר ראוי היה המערער ליחס דומה מצד ועדת האתיקה ובית הדין.

הגנה מן הצדק – ניצול ההבדל בין ההליך האזרחי למשמעתי ע"י המתלונן

48. קושי מובנה נוסף נוגע לפער בין ההליך המשמעתי להליך המשפטי. ההליך המשמעתי עלול להיות מנוצל בצורה לא ראויה, כפי שקרה כאן. פירטנו על כך בהקדמה ונביא מילים ספורות נוספות: לקוח שחב לעורך דין סכום כסף גדול, כאשר עורך הדין מחזיק בפקדון של אותו לקוח בסכום הקטן, באופן משמעותי, מחובו של הלקוח כלפיו - עלול לפנות להליכים משמעתיים, בידעו שלא זו, בלבד, שתביעה אזרחית להשבת כספו תידחה אלא שבית המשפט יחייבו לשלם את חובו לעורך הדין.

בדרך זו, מתן לגיטימציה לפנייה מסוג זה תהפוך את ההליך המשמעתי למצע נוח לפגיעה בעורכי דין ולעקיפת הליך משפטי ראוי.

האם לכך כיוון המחוקק בסעי' 88 ועל אנטרס ציבורי כזה בקש להגן?! ודאי שלא.

המערער יטען שניצול פסול כזה של ההליך המשמעתי מחייב ביטולו משום הגנה מן הצדק.

49. חיזוק לכך ניתן למצוא אף בעיתוי בו בחר המתלונן להגיש את תביעתו; שבועות ספורים לאחר שזומן לעדות בבית הדין וזמן קצר לפני שהגיע למסור עדות, והכל כאש תלונתו הוגשה שנים ארוכות קודם(!!!); היה ברור למתלונן שיהיה קשה לקבל את טענתו על חובו של המערער – במקום בו לא הגיש תביעה נגדו ולפיכך אף-לו-רף-לו-

להגיש תביעה זו באופן שיאפשר לו להעיד כי הגיש תביעה נגד המערער וציין שהמערער לא הגיש תביעה נגדו.

50. לסיכום נקודה זו, המערער יטען כי במקום בו אזרח מנצל הליך משמעותי לרעה ע"מ לקבל כספי פקדון – בידעו שבירור משפטי יוביל לקביעה הפוכה – יש לדחות את תלונתו מטעמי הגנה מן הצדק.

הגנה מן הצדק – אי פירוט חובו של המתלונן בקובלנה

51. לאמור יש להוסיף את העובדה שהמשיבה לא הציגה לבית הדין את מלוא העובדות בכתב הקובלנה. למרות שבמכתב התשובה של המערער למשיבה ציין את חובו של המתלונן כלפיו – ועל אף שהמשיבה לא בררה עם המתלונן (או עם המערער) את נכונות טענה זו, בחרה המשיבה להציג בכתב הקובלנה תמונה חלקית, בלבד, לפיה החזיק המערער פקדון של המתלונן, בלי לציין קיומו של חוב מצד המתלונן כלפי המערער, או, לכל הפחות, את טענת המערער על קיומו של חוב של המתלונן כלפיו.

52. המערער יטען כי המשיבה נהגה כלפיו וכלפי בית הדין, שלא כשורה, כאשר לא הציגה את תמונת המצב המלאה והמדויקת, בניגוד לחובת תום הלב המוטלת עליה.

זוטי דברים

53. אין להקל ראש בעורך דין שאינו משיב פקדון ללקוח – במקום בו הכספים מגיעים ללקוח.

מנגד, במקום בו עורך דין אינו שולח יד בכספי לקוח אלא מעכבם אצלו מסיבה מוצדקת – והסיבות שמנינו למעלה הן סיבות כאלה, ללא ספק – ומוכן להעבירם ברגע שייקבע שאכן הלקוח זכאי להם חרף חובו הגבוה מסכום הפקדון פי כמה (בידעו שהשבת כספי הפקדון, שלא במסגרת בירור כולל, תוביל לכך שלא יראה אגורה שחוקה גם אם ייקבע שהכסף מגיע לו) – הרי שגם אם חטא, יש לומר שהתנהגותו, המבקשת שהלקוח יקבל בדיוק מה שמגיע לו ע"פ הדין ושלא ייגרם לו הפסד כספי גדול – באה בגדר זוטי דברים.

54. ודוק, אילו הגיש המערער תביעה ראשון נגד המתלונן, מן הרגע הראשון, לא ניתן היה להעמידו לדין ולא היה נופל פסול אתי, ולו קלוש, בהתנהגותו. הגנת זוטי דברים נועדה למקרים מסוג זה בדיוק. כך, לדוגמא, זוכו נאשמים במקרים הבאים, לאחר שטענתם על זוטי דברים – התקבלה, למרות שנקבע שהתמלאו היסוד הנפשי והעובדתי של העבירה.

לעניין זה ר' למשל: ע"פ (מחוזי ת"א) 2125/94 יובל בן-ארי נ' מדינת ישראל - פמת"א, תק-מח 197(1), ע"פ 2125/94 יובל בן-ארי נ' מדינת ישראל - פמת"א (פורסם בנבו, 23.01.1997), 2446 (1997), ת"פ (שלום נצרת) 4909/02 מדינת ישראל נ' כספי אוסנת (פורסם בנבו, 18.08.2003), ת"פ (שלום תל אביב-יפו) 4993/05 מדור תביעות פלילי ת"א נ' פלוני (פורסם בנבו, 04.12.2007), ת"פ (שלום רמי') 40358-12-09 מדינת ישראל נ' עמרם דרעי (פורסם בנבו, 11.07.2011) ת"פ 56883-09-11.

55. משכך, יש לומר כי אפילו אם לא שגה המערער משלא הגיש תביעה תוך שלושה חדשים לפי סעי' 88 (ולהלן נרחיב בכך) - העובדה שהמערער לא הגיש תביעה מהסיבות שפרטנו - עולה כדי זוטי דברים ויש לזכותו, מטעם זה, בלבד.

הרשעה בעבירה בה לא נאשם המערער

אי התמלאות תנאי הרישא לסעי' 88 לחוק - אי הוכחת זכאות המתלונן לכספי הפקדון

56. בטענותינו עד כה הראינו מדוע אין רלבנטיות לשאלה אם הגיש המערער את התביעה נגד המתלונן תוך שלושה חדשים או מאוחר יותר, בשל הסיבות והרקע לפעולתו. עם זאת נדון עתה גם בסעי' 88 לחוק ונראה כי גם לפיו יש מקום להגיע לתוצאה דומה המזכה את המערער.

57. בית הדין קבע "גם אם נקבל טענה זו (שמגיע למערער כספים מהמתלונן ולא להיפך) הרי שלפי סעי' 88 לחוק לשכת עורכי הדין - אסור לעו"ד לעשות קיזוזים בכספים שאצלו בנאמנות. בעניננו, לא הגיש הנאשם תביעה נגד המתלונן במועדים הקבועים בחוק" (סעי' 3 להכרעת הדין) "סיכומו של דבר אנו סבורים שהכספים הוחזקו בידי הנאשם שלא כדין והיה עליו להשיבם למתלונן כפי שהתחייב...טענתו היחידה המצדיקה החזקת הכספים בידי, כנאמן, אינה מתירה לו לקזז מהם כספים להם הוא טוען..."(סעי' 9).

58. על פי סעי' 88 לחוק (החלוקה הפנימית שלנו) :

"להבטחת שכר טרחתו ולהבטחת החזרת הוצאות שהוציא,

(א) רשאי עורך דין לעכב תחת ידו כספי הלקוח שהגיעו לידו בהסכמת

הלקוח עקב שירותו ללקוח,

(ב) פרט לכספים שניתנו לו בפקדון או בתור נאמן וכל עוד הוא נאמן עליהם

שלא לטובת לקוחו בלבד, ופרט לכספי מזונות לאשה ולקטינים,

(ג) וכן רשאי הוא לעכב נכסים ומסמכים של לקוחו שבאו לידי עקב שירותו

ללקוח ;

(ד) ובלבד שהגיש תביעה על שכר טרחתו או הוצאותיו תוך שלושה חדשים

מיום שהלקוח דרש ממנו בכתב את מה שעוכב כאמור".

59. ניתוח יסודות הסעיף מלמד כי על פי הרישא (א) הכלל הוא שעורך דין רשאי לעכב תחת ידו כספי לקוח שהגיעו אליו בהסכמת הלקוח.

60. עם זאת, המחוקק מוציא מכלל האמור ברישא כספי פקדון עליהם נאמן עורך הדין – שלא עבור לקוחו, בלבד (ס"ק ב).

משמע, בעניינו, בו מדובר בכספים שהופקדו ע"י משפחת [REDACTED], כאמור בת/9 (או, לכל היותר, ע"י משפחת [REDACTED] והמתלונן) לא קמה למתלונן שום זכות לקבל את כספי הפקדון, שכן אלה אינם שייכים לו ולא הוא הפקידם.
די בטעם זה להוביל לזיכוי המערער.

61. יוסיף המערער ויטען כי, לכל היותר, ניתן יהיה לומר כי חובת ההשבה קמה לאחר שהתמלאו כל יסודות ההסכם בין המתלונן למשפחת [REDACTED], ואולם, מאחר שלא הוצגו ראיות בשאלה מתי התמלאו התנאים המכניסים את עניינו של המערער מגדר מי שמחזיק בנאמנות עבור שני צדדים – (שאז סעי' 88 אינו חל) למי שמחזיק פקדון עבור המתלונן, בלבד – היה מקום לזכותו מהחזקת הכספים שלא כדין.

אי התמלאות תנאי הסיפא בסעיף 88 - היעדר מכתב הדורש את הכסף שעוכב

62. הסיפא לסעיף 88 קובעת כי על עורך דין המחזיק פקדון להגיש תביעה לשכר טרחותו "תוך שלושה חדשים מיום שהלקוח דרש ממנו בכתב את מה שעוכב" (ד').

63. מירוך שלושת החדשים מחל כשמתמלאים שני תנאים:

א. הלקוח העביר דרישה בכתב

ב. הדרישה בכתב היא לקבל את כספי הפקדון

כפי שנראה להלן – שני התנאים הללו אינם מתמלאים באופן המחייב זיכוי המערער.

נפרט:

64. על פי הראיות שהוצגו לביה"ד - הפניה הראשונה של הלקוח למערער נעשתה ביום 23.8.10 ע"י עו"ד תוסיה כהן (ת/3). בפניה זו בקש להעביר למתלונן את כספו. בעדותו אישר עו"ד תוסיה כהן שהתכוון (ואין חולק שהדברים שנכתבו היו בהמשך לפניו בעל פה של תוסיה-כהן וממילא שהמכתב היה המשך לתכנון) כי "לא ידעתי מה הסכום... האישיו היה לקבל את הכסף המגיע... (כאשר) אם לא שולם שכ"ט אז מגיע שכ"ט" (עמ' 6 למעלה).

עניינו הרואות, לעו"ד תוסיה-כהן היה ברור שבקשתו בשם המתלונן היא להשיב את הכסף שמגיע למתלונן לאחר ניכוי שכר טרחותו של המערער.

בשום אופן לא דובר בדרישה כללית להשיב את כספי הפקדון.
ממילא, פניה זו אינה עולה כדי פניה לפי סעי' 88 מצד לקוח; כזו בה יש להתחיל את מירוץ שלושת החדשים שאם לא הגיש עוה"ד במהלכם תביעה – אינו רשאי עוד להחזיק בכספים.

65. הדרישה השניה שהעבירו המתלונן ואשתו היתה בת/5. בפניה זו כתבו השנים כי הם מבקשים שהמערער יעביר אליהם "כל כסף המגיע למי מאיתנו".
עינינו הרואות כי גם בפניה זו אין דרישה לקבל את הכספים המעוכבים אלא את הכספים שמגיעים להם מהמערער. ממילא, ככל שלא מגיעים להם כספים – גם לפי האמור במכתב, המערער לא אמור היה להעביר אליהם סכום כסף כלשהו.
ממילא, גם פניה זו אינה עולה כדי פניה לפי סעי' 88 מצד לקוח; כזו בה יש להתחיל את מירוץ שלושת החדשים שאם לא הגיש עוה"ד במהלכם תביעה – אינו רשאי עוד להחזיק בכספים.

66. פועל יוצא מהאמור, לא התמלא התנאי לפיו הלקוח תבע בכתב את השבת הכספים המעוכבים וממילא, לא היתה מוטלת כל חובה על המערער להגיש תביעה כתנאי להמשך החזקת כספי הפקדון על ידו והחזקת כספי הפקדון על ידו - נעשתה כדין.

67. לאור האמור יובן גם כי המערער לא עבר שום עבירה כאשר נמנע מהעברת הכספים אל המתלונן ויש לזכותו מכל עבירה המתייחסת להחזקת הכספים.

אי הגשת תביעה בכתב ע"י הלקוח

68. לחלופין, יטען המערער כי יש לראות בפניותיו למתלונן, ונ/7 בכלל זה, 'תביעה על שכר טרחתו'. וממילא, אפילו אם נעשתה פניה בכתב מצד הלקוח – פטור היה מהשבת כספי הפקדון מאחר שהגיש תביעה, כדין.

69. לחלופי חלופין יטען המערער כי מאחר שכללי האתיקה עוסקים בהתנהלות פגומה בקשר לתפיסת כספים, שלא כדין, מן הצד המהותי – ולא בשאלות טכניות העוסקות בעיתוי הגשת התביעות, משהגיש המערער תביעה גם לבית המשפט נגד המתלונן – לא היה עוד מקום להמשיך בהליכים, וודאי הפך ענין התביעה לזוטי דברים.
כך או אחרת, יטען המערער שודאי לא היה מקום לדון בו כמי ששלח ידו בכספי הלקוח אלא, לכל היותר, לעסוק בפן הטכני של האיחור בהגשת התביעה, שכן, מבחינה מהותית, אין ספק שלמערער זכויות כבדות משקל בכסף.

היעדר חובת דיווח על כספי הפקדון שהפקיד מר

70. ממילא יובן גם כי לאור הרישא והסיפא של הסעיף - לא היה המערער חייב להעביר דיווח על כספי הפקדון למתלונן לאור הודאת המתלונן כי חלקו בכספים נוגע לכספים המגיעים לו, בלבד.

71. יתר על כן, כאמור, בשלב ראשון כלל לא דובר בפקדון של המתלונן אלא בפקדון של מר [REDACTED], שמסר את הכספים והם הוחזקו עבורו, לפי ת/9. ממילא, זכותו של המתלונן אמורה היתה לקום במועד מאוחר יותר שלגביו לא נמסרו פרטים במשפט. לאור האמור, לא הובאה כל ראיה לפיה היה זמן כלשהו בו היה זכאי המתלונן לקבל את הפקדון ואם, עם קום זכותו בפקדון, הפך הפקדון לרכוש המערער מכח הסכמתו של המתלונן, כאמור, כי המערער יקבל את המגיע לו, תחילה, ולאור אישורו את התחייבותו לשלם למערער את שכר הטרחה בגובה מאות אלפי שקלים.

72. לאור זאת, יטען המערער כי היה מקום לזכותו מהפרת חובת דיווח.

העברת מסמכים

73. הדברים שצינו למעלה יפים גם לגבי ענין העברת ה"תיק" של המתלונן.

74. בקליפת אגוז נציין כי אין חולק כי המתלונן בקש מידי המערער את ה"תיק" שלו וכי המערער הסכים להעבירו – הסכמה כללית.

75. מאידך, לא יכול היה המתלונן להצביע על שום מסמך מסוים שהחזיק המערער ועד לתום המשפט אף לא בקש לקבלו.

76. המערער יטען כי אין די באמירה כללית בדבר רצונו של אדם לקבל את "תיקו" וכי עליו להצביע על כך שעורך הדין מחזיק מסמכים שבאו לידי עקב שירותו ללקוח. על פי החוק – יש לדבר על מסמכים כאלה שבקש הלקוח ולא קבל. בענינו, לא בקש המתלונן שום מסמך מסוים, לא הוכיח שבידי המערער קיים מסמך מסוים שבא לידי עקב שירותו, אותו הוא מעכב ולא הובאה שום ראיה אחרת על כך.

77. ממילא, יטען המערער כי לא ניתן היה להרשיעו אף בקשר לנושא זה.

מטרת איסור עיכוב כספים ונפקותה לזיכוי המערער

78. גם עיון בהגיונו של סעי' 88 מוביל למסקנה כי אין לגזור ממנו מסקנות לחובת המערער ואין לומר שהחזקת כספי הפקדון ע"י המערער כנגד חובו של המתלונן – באים בגדרו.

79. פסיקת בתי המשפט מבחינה בין שליחת יד בכספי לקוח – עבירה המקבילה לגניבה פלילית שמטרתה שלילת קבע, לבין עיכוב-אסור שעניינו איסור עיכוב כספים ללא הצדקה. המחוקק לא בא לפגוע בעורך דין שלקוח חייב לו שכר טרחה ומסרב לשלמו אלא בא לאסור עיכוב לא מוצדק. איסור זה לא בא להגן על לקוחות עבריינים או כאלה המבקשים לגזור מעורך דין שכר טרחה המגיע לו על פי דין.

80. ממילא יובן שפרשנות ראויה הבוחנת מעשים של עורך דין על פי הגיונו של החוק – מחייבת זיכוי של המערער מעבירה של החזקת כספים שלא כדין. ראשית, המערער הורשע **בשליחת יד** בכספי לקוח ולא בעיכוב כספיו. מדובר בעבירות שונות בתכלית, והמשיבה לא יחסה למערער, מעולם, עבירה או טענה של שליחת יד בכספי לקוח, אפילו לא בטענותיה שבסיכומים. הפעם הראשונה שב"כ המשיבה דבר על שליחת יד בכספי לקוח היתה אחרי שניתנה הכרעת הדין ובית-הדין קבע זאת. ב"כ הקובלת אישר, במהלך בירור הקובלנה, שלא מיוחסת למערער עבירה של שליחת יד בכספי לקוח.

דיון ביסודות סעיפים 54 ו-61(3).

81. גם אם נקבל את כל הקביעות העובדתיות שבהכרעת הדין – יטען המערער כי לא ניתן להרשיעו בעבירה לפי סעי' 54 לחוק.

82. לפי סעי' 54 "**במילוי תפקידיו** יפעל עורך-דין לטובת שולחו בנאמנות ובמסירות ויעזור לבית המשפט לעשות משפט."

83. אין מחלוקת כי המערער מילא את כל המשימות שהטיל עליו המתלונן, באופן מלא; אותן משימות שהובילו לזכיית המתלונן במספר משפטים והצמיחו למערער את זכותו לקבל שכר טרחה.

אין לקבל טענה לפיה סעיף זה חל על מערכת היחסים הפנימיים שבין לקוח לעורך-דין, במובן זה שכאשר קיימת מחלוקת כספית בין לקוח לעורך-דין, יאלץ עורך הדין לבטל את זכויותיו החוקיות והמשפטיות על מנת שייחשב כמי שפועל לטובת הלקוח בנאמנות ובמסירות.

84. יודגש כי בכתב הקובלנה נטען כי עבירה זו מיוחסת למערער בגין סעיפים 25 ו-27 לכתב הקובלנה. המערער זוכה מסעיף 25 ואילו סעיף 27 עוסק באי מתן דו"ח כספי בדבר כספי לקוח שהיו ברשותו של עורך-דין. בענייננו, כפי שהראינו למעלה, לא קמה למערער חובה להמציא דו"ח למתלונן – ומכיוון שכך אין מקום להרשיעו באי ייצוג לקוח בנאמנות.

85. על-פי סעיף 61(3) לחוק לשכת עורכי הדין יחשב עבירה "כל מעשה או מחדל אחר שאינו הולם את מקצוע עריכת הדין."

על פי כתב הקובלנה, סעיף זה מיוחס לאמור בסעיף 26 לכתב הקובלנה, המייחס למערער אי העברת תיקים בהם טיפל המערער לידי המתלונן.

86. כפי שהראינו למעלה, התנהלותו של המערער בנושא זה היתה תקינה, והולמת את הנסיבות שעליהן הצבענו למעלה.

מטעם זה, יטען המערער כי לא היה מקום להרשיעו בעבירה לפי סעיף 61(3), כאמור.

האישום על אי מתן דין וחשבון כספי לפי סעיף 42 לכללי הלשכה

87. המשיבה ייחסה למערער בסעיף 3 לפרק ד' לאישום הראשון עבירה של אי מתן דין וחשבון כספי, לפי סעיף 42 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשכ"א-1961.

סעיף זה יוחס בקובלנה, מפורשות, לאמור בסעיף 28 לכתב הקובלנה.

88. דא עקא, בכתב הקובלנה לא קיים כל סעיף 28. די בכך לבסס זיכוי המערער.

89. עם זאת, ככל שכוונת המשיבה היתה לייחס למבקש עבירה לאור האמור בסעיף 22 לקובלנה, לדוגמא, הרי שאין באמור לבסס עבירת משמעת.

90. לפי סעיף 42 לכללים הנזכרים:

- "(א) עורך דין ימציא ללקוח דין וחשבון על מצב חשבוננו של הלקוח -
- (1) לפי דרישת הלקוח - תוך זמן סביר לאחר הדרישה, ובלבד שהוגשה לא יאוחר משלוש שנים מיום סיום הטיפול;
  - (2) תוך זמן סביר לאחר סיום הטיפול;
- (ב) עורך דין שנדרש בידי לקוחו להמציא לו העתק מקבלות על הוצאות שהוציא או ממסמכים הנוגעים לכספים המוחזקים כפקדון, ימציאם ללקוח תוך זמן סביר; הוראה זו לא תחול כאשר דרישת הלקוח להמציא לו את המסמכים באה אחרי שעבר זמן סביר או שהמסמכים אינם עוד בידי עורך הדין".

91. עינינו הרואות כי סעיף 42 כולל מספר חלופות ומספר תרחישים אפשריים, השונים זה מזה, בתכלית. המערער יטען כי העובדה שהמשיבה לא פרטה בכתב הקובלנה מהי החלופה המיוחסת לו – פגעה באופן אנוש, בזכותו למשפט הוגן. המערער יטען כי העובדה שבית הדין לא הזכיר, כלל, מהי החלופה המיוחסת לו ושלפיה הוא מרשיע את המערער – הנה סיבה מספקת לביטול הרשעתו בעבירה זו.

92. יתר על כן, עיון בכלל 42 מצביע על שורה של תנאים מצטברים, לגבי כל אחת מהחלופות, אותם היתה חייבת המשיבה להוכיח כדי לבסס הרשעה. המערער יטען כי המשיבה לא הוכיחה אף אחת מהחלופות, וכי אפילו אילו היתה מוכיחה זאת, אי הפירוט בכתב הקובלנה שומט את הקרקע מתחת לאפשרות להרשיעו באותה עבירה, שכן המערער לא יכול היה לדעת איזה יסוד מיסודות העבירה היה עליו להפריך; האם לתקוף את מושג הזמן הסביר, האם להתרכז בשאלת סיום הטיפול וכו"ב.

93. משלא עשתה כן המשיבה, לא רשאי היה בית הדין להרשיע את המערער ויש לזכותו מן העבירה, מטעם זה.

94. טענות אלה מתחזקות לאור טענות המערער למעלה לפיהן, לכאורה, אין מדובר בכספי הלקוח, מכל וכל וממילא לא קמה חובה לפי סעיף זה.

האישום השני - דיון

95. באישום השני הורשע המערער באי מתן תשובה לקובל, למרות פניות המשיבה אליו כי יגיב לתלונה נגדו.

96. המאשימה בחרה להאשים את המערער לפי סעיף 61(3) לחוק.

97. אין חולק כי אי מתן מענה לפניות חברי לשכת עורכי הדין ואם הלשכה, באופן כללי – אינו בא בגדר עבירת משמעת. עורך דין יכול לפנות למשנהו – חברו לא ישיב, ולא יהיה בכך כל פסול (אחרת, לדוגמא, כל פניה לרשות ממשלתית היתה נעשית לעורכי הדין המייצגים אותה ואי טיפול מהיר בפניה על ידם היה בא בגדר עבירת משמעת).

98. טיעון זה מתחדד לאור קיומו של כלל 2 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים), תשכ"ב - 1962 לפיו:

"הומצא לעורך דין העתק התלונה או הודעה כאמור בסעיף 1 ישיב עליה תוך 14 יום מיום ההמצאה או תוך תקופה ארוכה יותר שקבע הקובל או הסכים עליה לפי בקשת עורך-הדין, משעברה תקופה זו, רשאי הקובל להגיש קובלנה אף אם לא השיב עורך הדין."

לפי כלל 1 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים), תשכ"ב - 1962:

"הוגשה לקובל תלונה על עבירת משמעת של עורך דין, והוא סבור שיש מקום להגיש קובלנה על פיה, ימציא העתק התלונה לעורך הדין, ויתן לו הזדמנות להשיב בכתב על התלונה; הגיעה לקובל ידיעה על עבירת משמעת שלא בדרך תלונה, והוא סבור שיש מקום להגיש קובלנה על פיה, יודיע על כך, בכתב, לעורך הדין ויתן לו הזדמנות להשיב בכתב."

99. עינינו הרואות, המחוקק לא ראה באי מתן מענה, ככלל, לפניות הלשכה, עבירה אתית. אלא קבע, מפורשות, מהו אי המענה היחיד הבא בגדר עבירת משמעת; במקום בו קיבל העתק תלונה מועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, לאחר שזו הודיעה כי היא סבורה שיש מקום להגיש נגדו קובלנה.

100. בענייננו, מוצגים ת/1 ו-ת/2 מלמדים כי פניות הלשכה למערער אינן מקימות את חובת המענה הנזכרת, שכן נאמר בהן, בפירוש, כי מועברת לעיונו של המערער פניית הלשכה, תוך הדגשה כי "הפניה תובא לדיון באחת משיבותיה הקרובות של ועדת האתיקה, **שם יוחלט אם לראות בה תלונה** במובן סעיף 1 לכללי לשכת עורכי הדין...".

101. עינינו הרואות, **אין מדובר** בהודעה לפיה הקובל **סבור כי יש מקום להגיש קובלנה** על פיה, אלא כי הוא מבקש התייחסות על-מנת שבמועד עתידי יחליט אם לראות בה תלונה, אם לאו. פירושו של דבר שהמערער לא עבר על כל כלל כשלא השיב לפניות אלה, שאינן באות בגדר כלל 2 העוסק בחיוב מענה. ממילא, ברור כי המערער לא ביצע כל עבירה אתית, במקום שבו לא השיב לפניות ת/1 ו-ת/2 ולפיכך יש לזכותו אף מעבירה זו.

102. פועל יוצא מכך, הדיון שקיים בית הדין בשאלה **מתי** הועברה תגובתו של המערער אינו רלבנטי. למעלה מן הצורך נציין כי תגובתו של המערער הועברה לפני שנודע לו על הגשת הקובלנה נגדו (גם אם, בדיעבד, הסתבר כי זמן קצר לפני כן הוגשה נגדו הקובלנה, מבלי שידע על כך).

התחשבות בית הדין לחומרה בעובדות שלא יוחסו למערער בכתב הקובלנה

103. בהכרעת דינו, בית הדין מצא "חומרה יתרה", בין היתר, בכך ש"ב-11.10.4 התקשרה אליו מהמזכירות לשאול למה לא הגיב והוא הבטיח שיגיב אך לא הגיב" (סעי' 11). כתיבת דברים אלה משקפת תקלה נוספת בפסק דינו של בית הדין המחוזי; דברים אלה נכתבו על אף שלא היו חלק מכתב הקובלנה ועל אף שהעדויות שנשמעה, בנושא זה, התבססה על רישומים שלא היו חלק מחומר החקירה שהועבר למערער וכאשר רישומים בנדון, שיכלו להפריך זאת, לא נמסרו למערער ואף הוצאו מתיק בית הדין, לאחר שבית הדין עיין בהם, כפי שפירטנו למעלה. כאמור למעלה, לאור פסיקת בית המשפט העליון די בכך לבסס את זיכוי של המערער.

104. מעבר לכך, בית הדין קבע שלא השתכנע שאישור הפקס שהציג המערער (נ/1 ונ/2) "אכן מתייחס לתגובה שהוא טוען ששלח" (סעי' 12) למרות שמול עדותו של המערער לא הציגה עו"ד וכסלר, שהעידה מטעם המשיבה, כל מסמך אחר שהתקבל באותו מועד מהמערער.

המערער יטען כי שגה בית הדין משקבע זאת לאור העובדה שנציגי הלשכה לא יכלו להציג שום מסמך אחר שהתקבל באותו פקס שלגבי שליחתו הוצג אישור ולפיכך היה מקום לקבל את גרסת המערער בקשר לשליחת מכתב התשובה.

דיון בפסק הדין של בית הדין הארצי

דחיית בקשה להבאת ראיות בערעור

105. כל התקלות והליקויים עליהם הצבענו למעלה, בהרחבה, נפלו גם בפסק הדין של בית הדין הארצי, שאישר את פסק הדין של בית הדין המחוזי. ואולם, על התקלות הנזכרות נוספו תקלות חדשות אף בבית הדין הארצי. המערער ביקש להגיש ראיות חדשות בערעור; מדובר במסמכים מתוך התיק המשפטי המתנהל בינו ובין המתלונן. מדובר במסמכים בהם היה להטיל אור על גרסת המתלונן, להצביע כי עדותו בבית הדין לא שיקפה את מצב הדברים האמיתי ולתמוך בגרסת המערער. דובר במסמכים שכולם באו לעולם לאחר הכרעת הדין בבית הדין המחוזי.

106. בית הדין לערעורים החליט לדחות את הבקשה, על אף שעמדה בכל התנאים שנקבעו בפסיקה להגשת ראיה בערעור (ר' לדוגמא ע"פ 1742/91 עמי פופר נ' מדינת ישראל, נא(5) 289 (1997)).

107. לאור זאת, יטען המערער כי שגה בית הדין הארצי וכי מטעם זה, בלבד, יש מקום לבטל את פסק הדין, בפרט לאור החשיבות הרבה של הראיות, כאמור בפתח ערעור זה.

הסתמכות בית הדין הארצי לענין סעיף 88 על 'עובדות' שלא היו ולא נבראו

108. בית הדין הארצי ציין, בבואו לאשר הרשעת המערער, כי "אין למערער זכות קיזוז בכספי נאמנות – גם אם קיים חוב לגיטימי של המתלוננים כלפיו – וזאת מתוקף סעיף 88 לחוק לשכת עורכי הדין. משכך, צדק בית הדין המחוזי משדחה, חזר ושנה, את בקשות המערער להמתין לתוצאות ההליך האזרחי בינו לבין המתלוננים בכל הנוגע למחלוקת הכספית בניהם" (סעיף 26 לפסק הדין). כן כתב בית הדין כי "ברי, כי המערער מתעלם באופן מוחלט מהוראות סעיף 88 ועומד על זכותו הלכאורית להחזיק בידיו את כספי הנאמנות עד לבירור חובו של המתלונן כלפיו. גם כאשר בית דין זה שב והתרה במערער כי יש לציית להוראות החוק בעניין, המשיך המערער לעמוד על עמדתו זו. לפיכך ולאור האמור לעיל בדין הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו..." (סעיפים 28-29 לפסק הדין).

109. מחד, עינינו הרואות כי ישום הוראת סעיף 88 הפך להיות לנושא המרכזי בהרשעת המערער.

ואולם, עיון בפרוטוקול המוקלט (כידוע, תמלילי הדיונים בבית הדין הארצי מוקלטים ומתומללים כולם) מלמד כי בית הדין הארצי לא "שב והתרה במערער כי יש לציית להוראות החוק בעניין", מעולם, וכי פסקה זו עומדת בניגוד גמור למה שהתרחש במציאות.

110. לאור זאת, ולאור יתר הטענות שהבאנו למעלה, יתבקש בית המשפט לבטל את פסק דינו של בית הדין הארצי.

התייחסות לעדויות ול"הודאת" הנאשם

111. לאור כל הנטען למעלה, יובן כי אין לדבר על "הודאה" של המערער בכך שהוא מחזיק כספים של המתלונן; אין ויכוח והמערער מעולם לא חלק על כך שהחזיק כספים של המתלונן, אין ויכוח גם שהמערער טען לזכותו באותם כספים, כנגד חובו של המתלונן. כמו כן, אין חולק כי ברקע הטיפול על-ידי המערער בכספים, קם סימן שאלה בקשר למערכת היחסים בין המתלונן לאשתו בשאלות כספיות.

112. ממילא יובן, כי קביעת בית הדין, בהכרעת הדין, לפיה הנאשם מסר גרסאות שונות לגבי הכסף - אינה רלבנטית ויתר על כן, אינה מדויקת;

בית הדין הזכיר את תשובת המערער לכתב האישום, בה ציין כי מדובר בכספים שמגיעים לו מהמתלונן בגין שני הליכים בהם ייצג את המתלונן. בתשובתו, אף ציין המערער את הצורך שהיה לקבל את הסכמתה של אשת המתלונן לכל פעולה הנוגעת לכספים – עמדה שנתמכה, במהלך המשפט, באישור ת/5. בית הדין ציין אף את עמדת המערער, באותו דיון, לפיה החזיק בכספים כקזוז בגין חובותיו של המתלוננת כלפיו. בית הדין ציין את טענת המערער כי יש הסכמה בכתב לקזוז זה. בהקשר זה יצוין כי, כפי שפרטנו, ניתן לראות במוצגים ת/3 ו-ת/5 אישור לקזוז ומכל מקום כי המתלונן אישר, בעדותו, כי אישר קזוז כזה למערער (לפחות לגבי חלק).

בהמשך לאמור, ציין בית הדין כי המערער טען שגב' פור בקשה מהמערער לא להפקיד את הכספים שברשותו ולא להעבירם ליהודה פור בטענה שבין בני הזוג קיים סכסוך. אכן כך היה, ואולם, גרסה זו אינה סותרת אף אחת מטענותיו של המערער בדבר זכאותו להמשיך להחזיק את הכסף, אלא בקשה לתאר הסתעפות בתוך הסיפור הכולל, שאין בה להשליך על זכותו של המערער בכספים.

כן ציין בית הדין את העובדה שבתשובתו לעורך-דין תוסיה כהן (ת/4) לא הזכיר המערער את הטענות הנזכרות והתחייב להעביר את הכספים שבידו עד מועד מסוים. גם תיאור זה אינו מדויק, שכן ת/5 שהועבר למערער, על-ידי תוסיה כהן, מלמד כי המערער ציין את פנייתה של אשת המתלונן, מחד, ומאידך גיסא, כפי שאישר גם עורך-דין תוסיה כהן, לא דובר, בשום שלב, על השבת כספי הפקדון כמות שהם, אלא על השבת כספים המגיעים למתלונן, לאחר ניכוי שכר טרחתו של המערער. דברים אלה נאמרו, מפורשות, גם על-ידי עורך-דין תוסיה כהן וממילא אין בהם ליצוק לתוך ת/4 מעבר לכתוב בו.

יתר על כן, כפי שציין המערער בעדותו ואישר אף עורך-דין תוסיה כהן – התכתבות זו

נעשתה **בסיטואציה עדינה ביותר**, מבחינתו של המערער; באותם ימים ממש, שימש **תוסיה כהן כבורר בסכסוך שבו ייצג המערער צד**. המערער סבר שלא יהא זה נכון להתעמת עם האדם שאמור להכריע בגורל אותו לקוח ולפיכך הראה כלפי חוץ נכונות להעביר כספים, במקום בו לא התכוון לעשות זאת.

כך או אחרת, כפי שפרטנו למעלה, הרקע להתכתבות בין הצדדים היה **הסכמה ברורה** כי ככל שיועברו כספים למתלונן – יהיו אלה אך ורק כספים **שלאחר ניכוי חובות** המערער. ממילא, משקלו של המכתב ת/4 מועט ביותר.

בית הדין הזכיר אף את טענת המערער כי החזיק בכסף ולא העבירו "כדי לחוץ עליו ונעשה התחשבנות" בנוגע לשכר הטרחה שהמתלונן חב לו. גרסה זו זהה לכל הגרסאות הקודמות ואינה אלא פן אחר של אותה טענה.

כן הזכיר בית הדין את דברי המערער כי הכסף עדיין אצלו וכי טרם קזז ממנו את חובו של המתלונן "כיוון שאינו יכול לקזז". אכן, המערער אמר "לא קיזזתי. אני לא חושב שהייתי יכול לעשות זאת. אני רציתי לסיים איתם את החשבון". מדובר בדברים העולים בקנה אחד עם גרסתו העקבית של המערער, לפיה החזיק את הכספים על-מנת שיקוזזו מול סיום החשבון עם המתלונן, מה גם שמאחר שסכום החוב גדול פי שלושה ומחצה מהסכום שהחזיק. בכל מקרה, מסר המערער, כי ביקש לסיים את החשבון עם המתלונן, באופן שיבטיח גם את יתרת שכר הטרחה שלו, ואז, ורק אז, לקזז את הכסף.

113. התמונה העולה מהמקובץ היא **שהמערער הציג עמדה עקבית, מן הרגע הראשון, שבה אישר את החזקת הכספים וטען לכך שזכותו החוקית היא להמשיך ולהחזיק בהם וממילא, אין לדבר על סתירות ושינויי גרסאות בעמדה שהציג, לאורך כל הדרך.**

הערות בקשר לעדויות שנשמעו

114. נבקש, בחלק זה, להעיר מספר הערות לגבי העדויות שנשמעו, כפוף למגבלות הנובעות מכך שמדובר בדיון בערעור.

115. אשר לעדותו של עורך-דין תוסיה כהן:

א. העד לא זיהה את המסמכים ת/3 ו-ת/4; הוא זיהה את מספר הפקס שלו על מכתבו של המערער וזיהה את חתימתו על ת/3 אך לא את תוכן המכתב עצמו (עמ' 5 ש' 23). העד לא עיין במכתב במהלך הדיון ולפיכך לא יכול לאשר את תוכנו.

העד אישר שאינו זוכר אם ת/5 נחתם בפניו "נראה לי שכן", ואישר כי אינו זוכר אם גב' פור חתמה עליו, בפניו (עמ' 6 ש' 21).

ב. עד זה אישר שאינו יודע מתי ניתן פסק הדין בעניין המתלונן (עמ' 7 ש' 8) ואישר כי יתכן כי המתלונן הוא זה שהעביר לו את פסק הדין ת/6 (עמ' 7 ש' 9).

א. העד טען שבמהלך השנים הרבות שחלפו, עד למועד מסירת עדותו בשנת 2013, שנים לאחר שלטענתו עורך-דין תוסיה כהן ערך את הבירור עבורו וסיפר לו כי פסק הדין ת/6 ניתן, בענייניו, שנים רבות קודם – לא קרא את פסק הדין (עמ' 9 ש' 7)!!

מדובר בגרסה שקרית, בעליל; אחת הסיבות להגשת התלונה ע"י המתלונן היתה הטענה שעל-אף שניתן פסק דין בשנת 1995 המערער לא סיפר לו עליו. כזכור, המערער זוכה מטענה זו. למרות שעורך-הדין תוסיה כהן מצא עבורו את פסק הדין ופסק דין זה שמש בסיס להגשת התלונה – העיד המתלונן שלא עיין בו עד למסירת עדותו בבית הדין...

ב. פור טען שהמערער בקש להשאיר את ההמחאה בגובה 90,460 ₪ (ת/8) כערבון עד שהנכס יעבור על שם הקונה. טענה זו נסתרת, בפירוש, על-ידי ת/9 ממנו עולה שלא המערער אלא פור והצד שכנגד, [REDACTED], שלו היה אינטרס בהפקדת ההמחאה בנאמנות בידי המערער.

ג. על מנת ללמוד על יכולת המתלונן לומר אמת, ניתן להפנות לדבריו "ניגשתי למשרדו, הוא לא היה שם, המזכירה שלו או הוא חתמו לי" (עמ' 10 ש' 24 דיון מיום 23.6.13). כל מילה נוספת, מיותרת...

ד. כשטען המערער כלפי המתלונן, בחקירתו הנגדית, אם בתי המשפט קבעו ששיקר, בעבר – "לא זכר" המתלונן אם כך היה. אדם שבית משפט מעולם לא קבע ששיקר – זוכר זאת היטב, אלא אם מסירת שקרים בבתי משפט על ידו הינם דבר שבשגרה...

כשנטען כלפי המתלונן פור שהוגש נגדו כתב אישום בשם לקוחה שלה אמר שתיקן את רכבה, אך הסתבר ששיקר לה ולא תיקן את הרכב, השיב "הוגש כתב אישום. לא יודע אם זה בגלל זה" (עמ' 2 ש' 16). מדובר במענה המלמד, שוב, על אי יכולתו לומר אמת, שכן אדם שהוגש נגדו כתב אישום, יודע, בדרך כלל, מה תוכנו...

ה. כשנשאל המתלונן אם במסגרת משפט נגדו העיד עד מומחה שהוא זייף חתימת לקוחה, ענה, באופן מפתיע, "לא זוכר את המקרה הזה" (עמ' 2 ש' 21). גם כאן תשובה זו מלמדת כי הדברים אירעו, בפועל, שכן לא מתקבל על הדעת שאדם שהוגשה נגדו חוות-דעת על-כך שזייף חתימת לקוחה במהלך משפט, לא היה זוכר זאת (אלא אם, שוב, הוא עושה זאת כדבר שבשגרה).

- ו. המערער יטען כי שגה בית הדין קמא משבחר שלא לקבל את הפרוטוקול וחוות הדעת שאמורים היו לבסס טענה זו, תוך קביעה שמדובר בחומר שאינו רלבנטי.
- ז. המערער יטען כי שגה בית הדין קמא אף משסרב לקבל ראיות על הליך בו נקבע שהמתלונן ניסה לקבל כסף במרמה מהמוסד לביטוח לאומי.
- ח. המערער יטען כי שגה בית הדין אף משלא אפשר לו לחקור את המתלונן על תיק בו הרג ילד (עמ' 5 ש' 28) ועל שקרים שמסר במסגרת אותו הליך.
- ט. המתלונן טען שהיה חייב למערער רק 20,000 ₪ וכי המערער אישר זאת בפני חברו, מר יואל אליהו. באופן לא מפתיע, המתלונן והמשיבה בחרו לא להביא את אליהו לעדות (עמ' 6 ש' 31).
- י. למרות שבמהלך עודתו הראשית הגיש המתלונן את שלוש ההמחאות שקבל מהמערער - ת/8, כאשר הגיעה החקירה הנגדית הכחיש זאת, מכל וכל (עמ' 9 ש' 18 בעדות הראשית ועמ' 6 ש' 40 בתשובות לחקירה הנגדית). הדבר מלמד, שוב, על כך שמדובר במי שמסר עדות שקר.
- יא. על כף שבנ/4 נקבע שמגיע למערער 25,000 ₪, טען המתלונן שמגיעים לו 20,000 ₪, בלבד (עמ' 8 ש' 13). דבר בו יש ללמד, שוב, על אי אמינותו של המתלונן.
- יב. המתלונן אישר שבכל הנוגע לשכר טרחה "כל מה שדרשת, קיבלת. אף פעם לא התווכחתי איתך (עמ' 9 ש' 9) ואף אישר את נ/5 – אותו סיכום בנושא שכר הטרחה המשמש בסיס לטענות המערער לזכותו לקבל כ-329,000 ₪ וכן אישר ש"לא הייתה לי השגה אליך מעולם" (עמ' 9 ש' 30).
- יג. על אי אמינותו של המתלונן ניתן ללמוד גם מטענתו ש"אינו זוכר" שקיבל \$50,000 גם כשקיבל והוצגו ראיות כתובות חד משמעיות על כך, שחור על גבי לבן (נ/6, נ/7, עמ' 9 ש' 42).
- יד. המתלונן הכחיש את קבלת נ/9 למרות שהוצג אישור קבלת פקס על-ידו (נ/1) (עמ' 11 ש' 15).
- טו. למרות שהמתלונן הכחיש שהיה במצב כלכלי קשה וכי היה שקוע בחובות, בסופו של דבר נאלץ לאשר, בחקירתו הנגדית, שהיו נגדו הליכי הוצאה לפעול "שעיקלו לי את כל הבית".
- טז. יצוין כי חרף טענותיו של המתלונן על העברת מכתבים למערער, היה בידיו אישור על משלוח בפקס אך ורק לגבי מכתב אחד בלבד.

יז. המתלונן אישר את טענות המערער על מחלת הסרטן שבה חלה, על קריסת המוסך שלו, על הטיפול בבני המשפחה שלו (עמ' 16 ש' 41, עמ' 13 ש' 21, עמ' 16 ש' 35) – ואישר בכך את הנתונים שהמערער הציג ככאלה שעמדו מול עיניו כאשר לא נחפו להגיש תביעה נגדו על חובו.

יח. מכל המקובץ עולה, כי עדותו של המתלונן התאפיינה באמירת שקרים רבים ובחוסר אמינות בולט. דברים אלה ראויים להיאמר בעיקר לאור העובדה שבית הדין קמא, שהיה ער לכל הטענות הללו, בחר לא לקבוע כי הוא מאמין למתלונן. לפיכך, אין מניעה לקבוע קביעות בדבר אי מהימנותו, אף בשלב זה, לאור ניתוח העדויות.

דבר זה מעצים את טענות המערער על סיכויי תביעתו, מחד, ועל העוול שנעשה לו, מאידך.

117. אשר לעדות אשת המתלונן :

א. אשת המתלונן העידה ביום 8.1.14. עדותה חשובה ביותר מאחר שיש בה ללמד כי המתלונן, בעלה, שיקר במצח נחושה כאשר העיד בבית הדין. כך, במקום שבו בעלה, המתלונן, טען שהעביר למערער 50,000 ₪ במזומן בשנת 2005 ע"ח חוב שכר הטרחה למערער – דבר שהמערער הכחיש, מכל וכל - העידה האישה כי היתה עדה למסירת כסף שכזאת, ואולם, הדבר היה "בשנות ה-80 או בשנות ה-90!!!", דבר הסותר, לחלוטין, את גרסת הבעל. לאור ההסכמה של כל המעורבים כי המערער יצג את המתלונן במהלך 30 השנים האחרונות – עדותה של האישה אפשרית, ואולם, אין ספק כי היא סותרת באופן ברור וחד משמעי את עדותו של בעלה, בנקודה זו. הדברים בולטים, במיוחד, בIODענו כי האישה ידעה, היטב, על מה היא באה להעיד בבית הדין.

ב. על שקריות עדות המתלונן ואשתו ניתן ללמוד גם מכך שהמתלוננת טענה כי אינה יודעת על שום תביעה שהוגשה על ידה נגד המערער (עמ' 3 ש' 27). כשנשאלה האם בקשה ממאן דהוא להגיש בשמה תביעה נגד המערער, השיבה "לא יודעת על מה אתה מדבר" (עמ' 3 ש' 25). כל זאת, כאשר המסמך שהגישה ההגנה נ/12 גילה שהאשה הגישה תביעה נגד המערער, חודשים ספורים לפני מועד מסירת עדותה.

הדבר מלמד, באופן שאין ברור ממנו, כי ענין לנו בצמד נוכלים המעידים עדות שקר בבית הדין, ללא הינד עפעף, כאשר העובדה שעדותם עדות שקר – נסתרת בראיות כתובות חד משמעיות.

ג. לחלופין, ניתן ללמוד מכך שגם העדה נפלה טרף למניפולציות של בעלה המתלונן ושהגיש בשמה תביעה כספית נגד המערער, מבלי לגלות לה דבר על כך. תרחיש זה עולה בקנה אחד עם עדותו של המערער. ככל שהדברים נכונים, הרי שמדובר במעשה חמור, במיוחד, שכן התביעה הוגשה על-ידי עורכי דין שהדעת נותנת שקבלו יפוי כוח הנחזה להיות יפוי כוח שעליו חתומה אשת המתלונן. ככל שאשת המתלונן לא חתמה על יפוי כוח זה - הרי שמדובר במעשה זיוף נוסף של בעלה המתלונן. נזכיר המתלונן נחקר על מקרה נוסף בו זייף חתימת לקוחה על מסמך והוגשה במשפט אזרחי נגדו חוות-דעת בגין זיוף חתימה (אותו מסמך אותו סירב בית הדין המחוזי לקבל).

דין בגזר הדין

118. בעקבות הרשתתו – גזר בית הדין למשמעת על המערער השעיה מהלשכה לצמיתות (!!)) ותשלום הוצאות בגובה 5,000 ₪.

119. בגזר הדין ציין בית המשפט כי "העבירות בהן הורשע הנאשם, עבירות חמורות של... **הצגת מצג שוא בעיני המתלוננים כי ענין סאדר מתנהל בעוד קיים פסק דין באותו ענין**" (סעי' 5).

דא עקא, בית הדין החמיר עם המערער על עבירה ממנה... זיכה אותו... (סעי' 6 להכרעת הדין). באופן זה, נענש המערער, באופן פרדוקסלי, על העבירה ממנה זוכה, זמן קצר קודם.

המערער יטען כי די בכך לבטל את עונש השעיה שהוטל על המערער.

120. את הטלת העונש החמור ביותר האפשרי הסביר בית הדין, בין היתר, בכך ש"עורך דין ששולח יד בכספים המופקדים בידיו הנאמנות – אינו ראוי למעמדו כעורך דין, מקומו לא יהיה אתנו וחלקנו לא יהיה עימו". דא עקא, גם כאן נשכחה מבית הדין הנכבד העובדה שהמערער לא הורשע בשליחת יד בכספי לקוח.

121. כפי שידוע היטב לבית הדין, הפסיקה עורכת הבחנה ברורה, כפי שעמדנו למעלה, בין שליחת יד בכספי לקוח לבין עבירה של אי או עיכוב כספי לקוח.

122. ממילא יובן כי שעה שגזר בית הדין הנכבד את דינו של המערער לעונש החמור ביותר אותו ניתן להטיל, בסברו כי המערער הורשע בעבירות שונות מאלה שהורשע, בפועל, ובסברו כי המערער הורשע בעבירות חמורות, באופן משמעותי מאד מאלה שהורשע בפועל – שקל בית הדין שיקולים זרים לגזר הדין, ויש להניח שמטעם זה גם הטיל עליו את העונש החמור ביותר שנקבע בכללי האתיקה.

123. כמו כן, עיון בגזר הדין מלמד כי בית הדין בא עם המערער חשבון על עמדתו בנוגע לרצונו להמתין לתוצאות ההליך המשפטי – ואי נכונותו להשיב, על אתר, את הכספים למתלונן, גם במקום שבו, לטענתו, המתלונן חייב לו שכר טרחה הגבוה במאות אלפי שקלים מגובה הפקדון.

המערער יטען כי שגה בית הדין שעה ששקל שיקולים אלה וכאשר הטיל עליו עונש על התנהגות זו, למרות שלמערער היתה זכות להמשיך ולהחזיק בכספי הפקדון, גם על פי הדין.

124. אכן, המערער הורשע, בעבר, במספר הזדמנויות. ואולם, בחינת אותן הרשעות מלמדת כי רובן המוחלט אינו נוגע לטוהר המידות, מחד **וחשוב מכך**, העבירה האחרונה שבה הורשע המערער התבצעה בשנת 2007, דבר המלמד כי אף אם חטא המערער, הרי שהתנהגותו ב-10 השנים האחרונות מלמדת כי אותן ההרשעות אינן מאפיינות את דרך התנהגותו ב-10 השנים האחרונות בהן לא ביצע כל עבירה. כשמוסיפים לכך את העובדה שמדובר בעורך-דין בעל ותק של כ-40 שנים, יש לתת לעובדה זו משקל מכריע, שדי בו כדי לבטל את עונש ההשעיה בפועל שהוטל עליו.

125. כמו כן, המערער יטען כי אפילו אילו היתה נותרת הכרעת הדין על כנה - יש מקום לבטל את גזר הדין שהוטל עליו וודאי את עונש ההשעיה בפועל שהוטל עליו, גם לאור רמת הענישה המקובלת במקרים דומים. לעניין זה מבקש המערער להפנות לפסקי הדין הבאים, בהם הוטלו על עורכי דין, גם כאלה שהורשעו, בעבר, בעבירות משמעת רבות וחמורות משלו, עונשי השעיה שנעים בין השעיה על תנאי ל 22 חודשי השעיה :

על"ע 6868/06, על"ע 7323/06 הועד המחוזי של לשכת עוה"ד נ' עו"ד גדעון חיים : המשיב הורשע בעבירות של **עיכוב ושליחת יד בכספי פקדונות ובאי דיווח על פקדונות. הפקדת כספי לקוחות בחשבון שאינו מיוחד לצורך פקדונות, הפרת דרכי השקעת פקדון.** בית המשפט גזר על הנאשם עונש של **22 חודשי השעיה בפועל ו-42 חודשי השעיה על תנאי.**

על"ע 1364/04 הועד המחוזי של לשכת עוה"ד ת"ר נ' עו"ד יוסף סלוביק : **המשיב הורשע בגין עיכוב כספי מזונות שגבה עבור לקוחה והטעיית לקוח.** בית המשפט הטיל על המשיב עונש של **השעיה בפועל לתקופה של 12 חודשים ועונש על תנאי של 9 חודשים למשך 3 שנים.**

בד"א 27/00, 23/00 הועד המחוזי של לשכת עוה"ד נ' פלוני : המשיב הורשע בעבירות של **עיכוב ושליחת יד בכספי פקדונות ואי דיווח על פקדונות.** בית הדין הארצי הקל בעונשו של המשיב שהושעה לצמיתות מהלשכה בערכאה דלמטה והטיל עליו **עונש של 6 חודשים החופפים להשעיה אותה רצה המשיב בגין**

עבירות נוספות. כמו כן הטיל בית הדין על המשיב עונש השעיה על תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך 3 שנים.

בד"א 83/15, 82/15 הועד המחוזי של לשכת עוה"ד נ' עו"ד יוסי שקד:
המשיב הורשע בעבירות של **עיכוב ושליחת יד בכספי פקדונות**. ביה"ד הטיל על המשיב עונש **השעיה בפועל למשך 12 חודשים** והשעיה דומה על תנאי למשך 3 שנים.

בד"א 12/05, 4/05 הועד המחוזי של לשכת עוה"ד נ' עו"ד פלוני:
המשיב הורשע בעבירות של **עיכוב ושליחת יד בכספי פקדונות ואי דיווח על פקדונות**. המשיב הורשע בבית הדין המחוזי ללא עונש בפועל והוטלה עליו **השעיה על תנאי למשך 12 חודשים**. בית הדין הארצי קבע שמדובר בענישה סבירה ולא מצא מקום להתערב בגזר הדין.

בד"א 112/08 עו"ד פלוני נ' הועד המחוזי של לשכת עוה"ד:
המערער הורשע בעבירה של **עיכוב ושליחת יד בכספי פקדונות**. בית הדין הטיל על המערער עונש של **השעיה על תנאי למשך שנה** לתקופה של 3 שנים וקנס כספי.

בד"מ 23/08 הועד המחוזי של לשכת עוה"ד נ' עו"ד פלוני:
המערער הורשע בעבירה של **עיכוב ושליחת יד בכספי פקדונות, אי דיווח על פקדונות ועבירה של אי שמירת פקדון וערכו**. בית הדין הטיל על המערער עונש של 9 חודשי **השעיה בפועל ו-3 שנים** השעיה על תנאי.

בד"מ 21/11 הועד המחוזי של לשכת עוה"ד נ' עו"ד ארנון בן יעקב:
המשיב הורשע בעבירות של **עיכוב ושליחת יד בפקדונות**. בית הדין הטיל על המשיב עונש של 7 חודשי **השעיה בפועל ו-12 חודשי** השעה על תנאי למשך 3 שנים.

עמ"ע 12-10-34576 עו"ד אליעזר אבני נ' הועד המחוזי של לשכת עוה"ד:
המערער הורשע בעבירות של **שליחת יד בכספי לקוח**. בית המשפט הטיל על המערער עונש של **השעיה בפועל למשך 11 חודשים** וענישה מותנת.

126. כך או אחרת, כפי שהראינו עניינו של המערער מיוחד, לאור מכלול הנסיבות שפורטו למעלה וחובו הגדול של המתלונן כלפיו, הגבוה שבעתים, מחובו של המערער. המערער יטען כי, בנסיבות כאלה, ראוי להסתפק בעונש של השעיה מותנית, בלבד.

סוף דבר

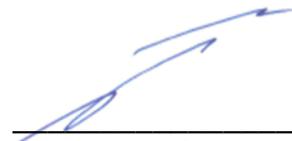
127. סוף דבר, המערער יטען כי שגו בתי הדין למטה, הן כאשר הרשיעו אותו בעבירות שישודותיהן לא הוכחו, הן לאור העובדה שקבעו קביעות עובדתיות הפוכות מאלה

שעלו בראיות שהוגשו ובין היתר כשקבעו שחובו של המערער גבוה מחובו של המתלונן, כשבפועל חובו של המתלונן גבוה בכרבע מליון ₪ (!!) מגובה כספי הפקדון, משהתעלמו מפסיקת בית המשפט העליון המחייבת להתחשב, כדבר מובן מאליו, בתוצאות ההליך המשפטי – ומשהתעלמו מלשון החוק לגבי כל אחת מהעבירות, בראי הראיות שהוצגו.

כן הראינו כי אפילו היה ביסוס ראייתי לעבירות – מכלול הראיות חייב את זיכוי של המערער לאור חובו המוכח של המתלונן כלפיו ולאור הניצול לרעה של ההליך המשמעותי על ידו.

מכל הטעמים הנזכרים הראינו כי יש מקום לקבל את הערעור ולזכות את המערער. לסיום הראינו כי אפילו אילו היתה נותרת הרשעה המערער על כנה – היה מקום להסתפק שעונש השעיה קצר ביותר, כאשר לאור הנסיבות המיוחדות, יש מקום להסתפק בעונש של השעיה על תנאי, לכל היותר.

128. לאור כל האמור, יתבקש בית המשפט לקבל את הערעור.

אריאל עטרי, עו"ד
ב"כ המערער